

Pohádka pro Tebe

Ellian B. MoonSol

● — pointa

Pohádka pro Tebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.albatrosmedia.cz

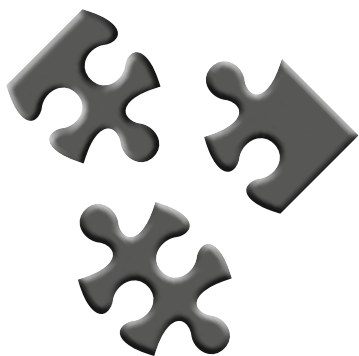
Ellian B. MoonSol

Pohádka pro Tebe – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pohádka pro Tebe

Ellian B. MoonSol

● pointa

Copyright © Ellian B. MoonSol

ISBN tištěné verze 978-80-267-5306-3

ISBN e-knihy 978-80-267-5491-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5508-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5509-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ÚVOD

Chci, abys mě slyšel.

Ano, ty.

Ty, který držíš tuhle knihu.

Ne proto, že můj příběh je výjimečný.

Ale proto, že možná v některé z těchto stránek poznáš i kousek sebe.

Dlouho jsem si myslela, že si pamatuju všechno důležité. Pak jsem zjistila, jak snadno se člověk může ztratit sám sobě.

Proto jsem si psala.

Do sešitů. Na okraje kalendářů. Do deníků. Zapisovala jsem si věty, které bolely. Dny, jež jsem nedokázala pochopit. Okamžiky, které se tehdy zdály obyčejné.

Dnes už vím, že právě ty obyčejné okamžiky bývají začátkem všeho.

Tenhle příběh nezačíná ve chvíli, kdy jsem potkala Jardu Vosičku.

Začíná mnohem dřív.

V dětství.

V tom, co jsem považovala za normální.

V tom, co jsem se naučila odpouštět.

V tom, čemu jsem říkala láska.

Když někdo vstoupí do našeho života a podá nám ruku, většinou nepřemýšlíme, jestli nás vede správným směrem.

Jsme rádi, že tam je.

I já byla.

A možná právě proto jsem dlouho neviděla věci, které dnes vidím jasně.

Nečekej návod.

Nečekej přednášku.

Nečekej seznam varovných signálů.

Tohle není taková kniha.

Jen ti ukážu cestu, kterou jsem prošla.

Co na ní uvidíš, je už na tobě.

Některé dveře totiž nejde otevřít za druhého. Musí jimi projít sám.

A pokud se někdy během čtení zastavíš, protože ti některá věta bude připadat povědomá... pak možná tahle kniha vznikla i pro tebe.

Setkání dvou poutníků

Jmenuji se Ellian. Ellian B. MoonSol. A tohle je příběh o tom, jak se ze slov může stát místo, kam se člověk chodí schovat. A někdy také klec.

Když jsem byla dítě, svět se začal měnit. Do domácností přicházely počítače a internet. První chatovací místnosti. Najednou mohl být každý tím, kým být chtěl. Nebo tím, kým si přál být.

Večer sedím v pokoji. Je tma. Jen monitor vrhá modravé světlo na stůl a na moje ruce. Na internetu nejsem Ellian. Jsem Sedmikráska. Nevím, proč jsem si tehdy vybrala právě tohle jméno. Možná proto, že jsem měla pocit, že jedna verze mi nestačí. V šestnácti jsem se často cítila jako někdo, kdo stojí za sklem. Viděla jsem ostatní. Ale sama jsem k nim nedokázala doopravdy dojít. Toužila jsem být viděna. A zároveň jsem se děsila okamžiku, kdy by se někdo podíval příliš zblízka. Proto jsem milovala slova. Na monitoru byla bezpečnější než lidé.

Judith bydlela o patro výš. Byla přesně tím typem holky, kterou člověk nepřehlédne. Když vstoupila do místnosti, něco se změnilo. Lidé zvedli hlavy. Usmívali se. Otáčeli se za ní. Já uměla jen mizet. Ona uměla zářit.

A tehdy jsem si myslela, že mezi námi je propastný rozdíl. Dnes už vím, že každá z nás jen skrývala něco jiného.

Jednou večer jsem ji potkala u vchodu. Stála tam s rukama v kapsách.

„Pojď se mnou na diskotéku.“

Zasmála jsem se: „To není nic pro mě.“

„Právě proto bys měla jít.“

Usmála se, a tak jsem šla.

Hudba byla hlasitější než všechno, co jsem do té doby znala. Světla se pohybovala po stěnách. Někdo se smál. Někdo tančil. Někdo pil. Poprvé jsem měla pocit, že stojím uprostřed světa, do kterého nepatřím. A přesto mě něco nutilo zůstat.

Když jsem se vrátila domů, nemohla jsem spát. Sedla jsem si k počítači. Otevřela chat. A napsala zprávu člověku s přezdívkou Playboy. Nevím, proč právě jemu. Možná náhoda. Možná ne. Odepsal téměř okamžitě. Pak znovu. A znovu. Začali jsme si psát. Dny. Týdny. Možná ještě déle. Nepamatuji si všechna slova. Pamatuji si pocit. Že na druhé straně někdo opravdu je.

Brzy jsme si začali volat. Zarazilo mě, když jsem poprvé slyšela jeho hlas. Byl klidný. Jistý. Starší, než jsem čekala. Měla jsem pocit, že ví přesně, co chce říct. Zatímco já většinou nevěděla ani to, co cítím. Když navrhl setkání, souhlasila jsem. Překvapivě rychle. Možná rychleji, než bych dnes dovolila své vlastní dceři. Pamatuji si ten den. Srdce mi bušilo až v krku. Dlaně jsem měla studené. Pořád jsem přemýšlela, jestli ho poznám.

Pak jsem ho uviděla. Stál opřený o zábradlí. Zele-
nomodré oči. Úzké rty. Starší než já. Mnohem starší,

než působil na obrazovce. Jarda Vosička. Playboy měl najednou skutečné jméno.

„Proč jdeš tak pozdě?“

Ani ne pozdrav. Ani úsměv. První věta. První otázka. První pocit. Nevěděla jsem proč, ale něco mě píchlo pod žebry. Jen na okamžik. Tak krátce, že jsem to přešla.

„Promiň,“ zamumlala jsem.

Šli jsme dál. Mluvili. Smáli se. A já si ten malý okamžik vysvětlila jinak. To se přece stává. Lidé mají různé nálady. Různé dny. Dnes už vím, že některé věci přijdou velmi tiše. Tak tiše, že je člověk zamění za šum větru.

Po schůzce jsme si dál psali. Někdy jsem odpověděla hned. Někdy až druhý den. Když jsem neodpověděla dlouho, přišla další zpráva. A další. A pak:

„Proč mě ignoruješ?“

Pamatuji si, jak jsem se na tu větu dívala. Dlouho. Nevěděla jsem proč. Jen jsem cítila zvláštní povinnost odpovědět.

Vůně šeríku a oceánu

Po Jardovi jsem několik týdnů skoro nevycházela. Ne proto, že bych byla nešťastná. Spíš jsem byla unavená. Unavená z přemýšlení, jestli jsem něco udělala špatně. Unavená z čekání na zprávy, které nepřicházely. Unavená sama ze sebe.

Jedno odpoledne někdo zaklepal na dveře.

Judith.

Stála tam v dlouhém kabátu a držela dva kelímky horké čokolády.

„Vypadáš příšerně,“ řekla jsem.

„Ty taky,“ usmála se.

„Tak jsme si kvit.“

Sedly jsme si k oknu. Venku začínala zima. Takový ten čas, kdy se stmívá příliš brzy.

„Zvláštní,“ řekla po chvíli.

„Co?“

„Že jsme obě samy.“

Podívala jsem se na ni: „To přejde.“

„Myslíš?“

„Nevím.“

A pak jsme se začaly smát. Nevím přesně čemu. Možná samy sobě. Možná tomu, jak moc vážně jsme všechno braly. Možná tomu, že jsme vůbec nic nevěděly.

O pár dní později mě přemluvila, abychom šli na diskotéku.

„Ne, Judith.“

„Ano,“ řekla.

„Ne.“

„Ano.“

„Judith.“

„Ellian,“ řekla rázněji, než asi původně plánovala.

Nakonec jsem šla. Stejně jako pokaždé.

Hudba byla hlasitá. Vzduch těžký. Světla blikala. Lidé se bavili. A já si zase připadala trochu jako někdo, kdo tam nepatří. Stála jsem u baru s limonádou. A tehdy jsem ho uviděla. Nebyl nejhlasitější. Nebyl středem pozornosti. Nevypadal jako někdo, kdo potřebuje, aby si ho lidé všimli. Právě proto jsem si ho všimla.

Stál opřený o zeď. Blond vlasy. Klidný výraz. Oči, které netěkaly po místnosti. Na okamžik se na mě podíval. A já uhnula pohledem. Okamžitě. Jako bych udělala něco zakázaného. Když jsem se podívala znovu, nebyl tam.

„Koho hledáš?“ zeptala se Judith.

„Nikoho,“ odpověděla jsem jakoby nic.

„Lžeš.“

„Nelžu,“ řekla jsem ještě tišeji.

„Tak to určitě.“ Pak se rozhlédla. „Myslíš Alexe?“

To jméno jsem slyšela poprvé. Jen jsem pokrčila rameny. Ale cestou domů jsem si ho opakovala. Alex. Nic

víc. Jen jméno. A přesto jsem si ho druhý den vybavila znovu. A znovu. A znovu.

Trvalo několik měsíců, než jsme se opravdu poznali. Alex právě dokončil vojenský výcvik. Občas přijel. Občas jsme se viděli. Nic velkého. Žádná filmová gesta. Žádné velké sliby. Jen přítomnost.

Pamatuji si jednu sobotu. Seděli jsme na schodech před domem jeho rodičů. V rukou papírové kelímky s kávou. Mluvil o motorce. Já o škole. Po chvíli jsem si uvědomila, že už několik minut jen poslouchám jeho hlas. A že je mi s ním dobře. Ne výjimečně. Ne dramaticky. Jen dobře. Tak obyčejně, až to bylo vzácné.

K osmnáctým narozeninám mi chtěl udělat překvapení.

„Mám plán,“ oznámil.

„To zní nebezpečně.“ Podívala jsem se pozorněji.

„Nebezpečný není,“ řekl to se vši vážností.

„To říkají všichni lidé s nebezpečnými plány.“

Culila jsem se na něj, on se smál.

„V devět ráno tě vyzvednu.“

„Kam pojedeme?“ zvědavě jsem se na něj zadívala.

„Uvidíš,“ pohladil mě po tváři.

„Alexi,“ zašeptala jsem.

„Ne,“ zakroutil hlavou.

„Prosím,“ něžně jsem se mu zahleděla do očí.

„Ne.“

A pak mě políbil do vlasů. „Nech se překvapit.“

To byl poslední večer. Poslední úplně obyčejný večer.

Ráno nezavolał. Nejdřív jsem si myslela, že zaspal. Pak, že ho něco zdrželo. Potom přišlo ticho. Takové

ticho, kterého si člověk všimne dřív, než ho na něj někdo upozorní.

25. února. Moje osmnácté narozeniny. Den, kdy měl přijet. Místo něj přišla zpráva, která rozdělila můj život na předtím a potom.

Alex zemřel při dopravní nehodě.

Seděla jsem na posteli. Dívala se před sebe. A vůbec jsem nechápala význam těch slov. Protože některé věty se nedají pochopit ve chvíli, kdy je slyšíš. Dají se pouze přežít.

Dnes už si nepamatuji všechna slova, která jsme si řekli. Nepamatuji si většinu rozhovorů. Ale dodnes si pamatuji pocit bezpečí. A někdy právě ten chybí nejvíce.

Znovuprocitnutí v dávném snu

Na pohřbu za mnou přišel Alexův bratr. V ruce držel tmavomodrou krabičku. Chvilí ji jen otáčel mezi prsty.

„Chtěl ti to dát na té chatě.“

Nic víc neřekl. Jen mi ji podal. Vzala jsem si ji. Neotevřela jsem ji. Až doma jsem ji položila na noční stolek. Vedle lampičky. Vedle fotografií. Vedle všeho, co po něm zůstalo. Několik týdnů jsem kolem ní chodila. Neotevřela jsem ji. Věděla jsem, co v ní je. A právě proto jsem ji otevřít nedokázala.

Judith se objevila znovu ve chvíli, kdy jsem ji nečekala. Zazvonila u dveří. Když jsem otevřela, chvíli jsme na sebe jen koukaly. Byla jiná. Já taky. Už to nebyly dvě holky, které se nad ránem vracely z diskotéky. Něco z nás mezitím zmizelo. A něco nového se teprve učilo existovat.

„Půjdem ven?“ zeptala se.

Pokrčila jsem ramený. Nakonec jsme skončily v malé kavárně. Seděly jsme proti sobě. Káva mezi námi pomalu chladla. Mluvily jsme málo. A bylo to v pořádku. Některé věci už nepotřebují vysvětlovat.